

ภavana

มีการทำให้กุศลเจริญขึ้นเป็นลักษณะ

ทำให้ทานกุศลเจริญขึ้น เจตนาทาน อโลภะ อโทสะ ปัญญา เจริญขึ้น
ทำให้ศีลกุศลเจริญขึ้น เจตนาเจตจำนงที่จะงดเว้นเจริญ จิตที่คิด
เมตตาตากุณาเจริญขึ้น สภาพจิตที่กล่าวคำจริงเจริญได้
ทำเมตตาทายกรรม เมตตาวัจกรรมให้เจริญขึ้น เมตตาโมกกรรมให้
เจริญขึ้น

การทำเมตตาที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น ที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญยิ่งขึ้นไป
เรียกว่า ภavanaกุศล

ศรัทธาปกติ กับ ศรัทธาภavana
วิริยะปกติ กับ วิริยะภavana
สติปกติ กับ สติภavana
สมาธิปกติ กับ สมาธิภavana
ปัญญาปกติ กับ ปัญญาภavana

สภาวะธรรมที่เป็นองค์คุณทั้งหมด

เช่นเจตนาศีล หมายความว่า เป็นเจตนาที่เป็นกุศลธรรมทั้งหลาย
เจตนาที่เป็นปฏิบัติกษต่อปาณาติบาตเป็นต้น
เจตนาที่เป็นปฏิบัติกษต่ออกุศลกรรมบถเป็นต้น
เจตนาที่ประชุม ในอุปปจารสมาธิ
เจตนาที่ประชุม ในอัปปนาสมาธิทุกชั้นตอน
เจตนาที่ประชุม ในวิปัสสนาญาณทุกชั้นตอน
จนถึงเจตนาที่ไปบริบูรณ์เต็มทีในมรรคเจตนากรรมมี โสตาปัตติมรรคเป็นต้น

ทำเจตนาที่เป็นกุศลที่
ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น ที่
เกิดขึ้นแล้ว ให้เจริญ
ยิ่งขึ้นไป
เรียกว่าเจตนาภavana

ภาวนา ทำกุศลให้เกิดให้เจริญขึ้นเป็นลักษณะ

เจตสิกศีล

ได้แก่ อโลภะ อโทสะ ปัญญา สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ
ถ้าเป็นภาวนาคือทำให้เจริญยิ่งขึ้นไปจนไปประชุม ในอริยมรรค
อย่างนี้จึงเรียกเป็นศีลภาวนาที่แท้จริง

สังวรศีล

ปาติโมกข์สังวร มีศรัทธา อโลภะ อโทสะ ปัญญา สัมมาวาจา
สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ ที่ทำให้เจริญยิ่งขึ้นไป

สติสังวร ทำให้สติเจริญยิ่งขึ้นไป เป็นสติภาวนาจึงสามารถปิดกั้น
บาปอกุศลได้

วิริยะสังวร ให้เป็นวิริยะภาวนา

ขันติสังวร องค์คุณของการประพฤติปฏิบัติ ก็ต้องให้เป็นขันติภาวนา
เป็นต้น

อกุศลปหานรส = มีการปหานอกุศลเป็นกิจ

ปหาน คือการละปาณาติบาตเป็นต้น สภาวธรรมที่
ไปละบาปอกุศลนี้เป็นกิจของภาวนา

ตทั้งคปหาน ละชั่วขณะ
วิฆัมภนปหาน ละด้วยการข่ม
สมุจเฉทปหา ละถาวร ไม่เกิดขึ้นอีกเลย

เป้าหมายของการเจริญภาวนาคือการเจริญกุศล ละบาป
ละทุจริต ให้เด็ดขาด ต้องพัฒนาให้ถึง มรรคภาวนา

ไม่ใช่รอละตอนมรรคภาวนา แต่ต้องละตอนนี้ให้
ต่อเนื่อง เมื่อเกิดขึ้นมากก็ต้องรีบละทันที

สังวรปธาน
ปหานปธาน
ภาวนापธาน
อารักขณापธาน

ศิลปะวิสุทธิ ต่างจาก ศิลปกตอย่างไร

ศิลปะวิสุทธิ

ต้องเป็นศิลปะที่ไม่อิงตัณหา มานะ ทิฏฐิ
ต้องเป็นศิลปะที่สะอาดบริสุทธิ์ ศึกษาอบรมมาดีแล้ว ฝึกมาดีแล้ว
เป็นไปเพื่ออวิปปฏิสารจริงๆ เป็นไปเพื่อยถาภูตญาณทัสสนะ
เป็นไปเพื่อนิพพิทาวีราคะ วิมุตติ ญาณปัญญาที่เข้ามาวิจัยกิเลส

ภาวนากุศล ทำให้เจริญขึ้น ทำศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ
ปัญญา ให้เป็นภาวนา

ศรัทธาธรรมตา ต่างจาก ศรัทธาภาวนาอย่างไร

ศรัทธาปกติเป็นศรัทธาที่ยังไม่สามารถออกจากอสังทิชยะ ความ
ไม่มีศรัทธาในพระรัตนตรัยเป็นต้นได้ ยังถูกกิเลสความไม่มี
ศรัทธากลุ่มรุมอยู่ ยังถูกนิรณรรูปธรรมครอบงำ ไม่มั่นคงในพระ
รัตนตรัย ยังไม่พัฒนาจากขณิกขึ้นเป็นอุปาจาระและอัปปนาได้

ศรัทธาปกติ ไม่สามารถเป็นปัจจัยเกื้อหนุน ในการทำให้
ปาติโมกข์สังวรศีลบริสุทธิ์ได้ ยังไม่เป็นศิลปะวิสุทธิ

ศรัทธาภาวนา แข็งแรงมาก มีความเชื่อมั่น ในพระมหากรุณาธิคุณ
พระสัพพัญญุตญาณ อนาวรณญาณ อินทริยปโรปริยัตติญาณ มหา
กรุณาสมาปัตติญาณ พระพุทธเจ้าทรงรู้วิธีบ่มอินทริยให้แข็งแรงขึ้น
ให้ระลึกพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเป็นต้น หลีกหนีห่างไกลคนที่ไม่มี
ศรัทธา คบหาคนที่ไม่มีศรัทธา ฟังพุทธคุณกถาให้ต่อเนื่องแล้วจะเห็นคุณ
ของพระพุทธเจ้า มีตถาคตโพธิสัทธา จิตจะร่าเริงเบิกบานผ่องใส
เต็มคำในความเป็นผู้มีศรัทธาอย่างมั่นคงได้

วิริยะปกติต่างจาก ภวานาวิริยะอย่างไร

วิริยะปกติไม่สามารถออกจากโกสัชชะ คือถีนะมิทชะ หตหุ่ เซ็งเบือ
ท้อแท้ ไม่แกลั่วกล้า ไม่สามารถออกจากบาปอกุศล จมกับมานะ
ทิฎฐิ เกียจคร้าน ไม่กระตือรือร้น ท้อ ไม่พิจารณาเห็นความจริง
ของโลกและชีวิต ไม่เห็นชาติทุกข์ ชราทุกข์ พยาธิทุกข์ มรณทุกข์
ตามความเป็นจริง เมื่อไม่โยนิโสมนสิการอย่างนี้ ความแกลั่วกล้า
อาจหาญที่จะออกจากสังสารวัฏ ไม่ชวนชวาย ไม่มนสิการทุกข์ใน
อบาย ไม่มนสิการทุกข์ในการแสวงหาอาหารที่ต้องทำบาปกรรม

วิริยะเป็น สัมมัตถาน และเป็นภวานาปธานนั่นเอง

สติ กับ สติภาวนา สติ กับ สัญญา

สติปกติต่างจาก สติภาวนาอย่างไร

สติปกติ ออกจากมรรฐสติ การหลงลืม พันเพื่อนเลือนหลง เช่นระลึกไม่ได้ว่าเมื่อสักครู่กุศลหรืออกุศลเกิด ระลึกไม่ได้ถึงกิจที่ทำ คำที่พูด ไม่รู้ว่าทำกุศลหรืออกุศล อยากพ้นทุกข์แต่จำสติปฏิฐานมาผิดพลาด ไม่เข้าใจความจริงของกระแสชีวิต

สติต่างจาก สัญญาอย่างไร

สติเป็นสังขารขันธ์ สัญญาเป็นสัญญาขันธ์ สัญญาเป็นเหตุใกล้ของสติ ถิรสัญญาปทัฏฐานา สติมีสัญญาเป็นเหตุใกล้ให้เกิด ระลึกได้จำได้ในกิจที่ทำ ในคำที่พูดแม่นยำได้ ตัวที่ไปบันทึกจดจำไว้เป็นหน้าที่ของสัญญา สัญญาเป็นตัวทำเครื่องหมาย สติเป็นตัวระลึกนึก

สัญญาเป็นทั้งกุศลและ อกุศล

ถ้าจำเรื่องดี เรียกว่า เนกขัมมสัญญา อพยบาทสัญญา อวิหิงสาสัญญา ถ้าจำเรื่องไม่ดี เรียกว่า กามสัญญา พยาบาทสัญญา วิหิงสาสัญญา คนที่มีสัญญาดี ก็จำไว้หมด แต่บางคนไม่รู้ว่าจะใช้สัญญาอย่างไร เมื่อถึงคราวจะระลึก สติตื่นมา (อดีต) ตึงไว้ (ปัจจุบัน) ไม่ให้หลุดลอยไปจากจิตก็ทำไม่ได้

สติภาวนา

หากปรารถนาจะได้สติภาวนา ต้องระลึกอยู่อย่างต่อเนื่อง ให้ปัญญาทำหน้าที่สอบสวนตรวจตรา สมาธิทำหน้าที่ตั้งมั่น ศรัทธาทำหน้าที่เชื่อมั่น อโทสะหนุนจิตให้มีกำลังไม่หวั่นไหววูบวาบ เมื่อเวลาผ่านไป สติทำหน้าที่ตั้งเรื่องราวเหล่านี้มา ให้ปัญญาสอบสวน วิจัยแยกแยะ สำหรับคนที่ฟังธรรมและฝึกสติไปด้วยในการฟังธรรม

ฟังเสร็จแล้วไม่คิดเรื่องอื่นก่อน รีบเก็บไว้ ดึงข้อมูลมาโล่เรียงแล้วทำเครื่องหมายไว้ว่าเราฟังเรื่องนี้แล้ว พร้อมทั้งจะดึงมาเมื่อไรก็ได้ ทำความเข้าใจไว้ทำเครื่องหมายไว้ เห็นสติภาวนาเจริญขึ้น เห็นสมาธิภาวนาเจริญขึ้น เห็นวิริยะภาวนาเจริญขึ้น เห็นปัญญาภาวนาเจริญขึ้น

สติสังวร กำจัดมรรฐสติ และระวังใจไม่ประมาทไม่ให้บาปไหลเข้าสู่จิต

สติเหมือนขุนคลัง รายงานทรัพย์สินให้พระราช
สติต้องรายงานปัญญาให้ทราบ
สติต้องผ่านการฟัง สัญญาเก็บข้อมูลไว้แล้วสัญญาหน้าที่ไปดึงมาให้
ปัญญาตรวจสอบ
ถ้าวิริยะไม่หนุนประคอง ไม่เป็นวิริยะภาวนา

หากเกิดความหตุ
เกียจคร้านทำอย่างไร

ต้องปรารภความเพียร
อาร์พธาดุ ปรารภความเพียรเริ่มต้น
นิกกัมธาดุ ออกจากความเกียจคร้าน
ปรักกัมธาดุ เพียรให้เจริญไพบูลย์ยิ่งขึ้นไป

ศรัทธา วิริยะ

ศรัทธากำจัดวิจิจณาได้
หรือไม่

ต้องเป็นศรัทธาที่เกิดร่วมกับปัญญาจึงจะสามารถกำจัด
วิจิจณาได้ เชื่อมั่นพระพุทธเจ้า เชื่อมั่นในพระธรรม เชื่อ
มั่น ในพระสงฆ์ เชื่อมั่น ในสิกขา ๓

ศรัทธาจัดอยู่ในหมวดไหน
ของ ศีล สมาธิ ปัญญา

ศรัทธาเป็นประธานของปาติโมกข์สังวรศีล เป็นเครื่องให้
สำเร็จ ตัวศรัทธายังสามารถพัฒนาไปถึงสมาธิและปัญญา
อยู่ที่บริบทในการจะกล่าวศรัทธาในมุมใดเป็นปัจจัยแก่
อะไร

วิริยะเป็นได้ ๗ ฐาน

วิริยะ เป็นสติปัญญาฐานได้ ความเพียรประคอง
วิริยะ เป็นสัมมปปธานได้ โดยตรง
วิริยะ เป็นอิทธิบาทได้ วิริยอิทธิบาท
วิริยะ เป็นอินทรีย์ได้ วิริยอินทรีย์ ความเป็นใหญ่
วิริยะ เป็นพละ วิริยะพละ กำลังคือความเพียร
วิริยะ เป็นโพชฌงค์ วิริยะสัมโพชฌงค์ องค์แห่งการตรัสรู้
วิริยะ เป็นมรรค สัมมาวายามะ

สัมมปปธานเป็นตัววัดพุทธบริษัท

วิริยะ บริบูรณ์ สมบูรณ์แบบที่สัมมปปธาน ต้องเพียรครบองค์ ๔

องค์ ๑ เนื้อและเลือด

องค์ ๒ หนึ่ง

องค์ ๓ เอ็น

องค์ ๔ กระดูก

รูปธรรม

องค์ ๑ สังวรปธาน

องค์ ๒ ปทานปธาน

องค์ ๓ ภวานापธาน

องค์ ๔ อนุรักษนาปธาน

นามธรรม

ศรัทธา บริบูรณ์ที่ โสตาปัตติยงค์ธรรม

โสตาปัตติยงค์ ๔

องค์คุณเครื่องบรรลู่โสดาบัน

๑. ประกอบด้วยความเลื่อมใสมั่นใน**พระพุทธเจ้า**
๒. ประกอบด้วยความเลื่อมใสมั่นใน**พระธรรม**
๓. ประกอบด้วยความเลื่อมใสมั่นใน**พระสงฆ์**
๔. ประกอบด้วย**อริยกันตศีล**
(๔. ครองเรือนด้วยใจปราศจากมัจฉริยะ ยินดีในการแจกจ่ายแบ่งปันช่วยเหลือผู้อื่น)

อีกอย่างหนึ่ง

๑. **สัปปริสังเสวะ** : เสวนาสัตบุรุษ คบหาท่านผู้ทรงธรรมทรงปัญญาเป็นกัลยาณมิตร
๒. **สัทธัมมัสสนะ** : สดับธรรม ใส่ใจเล่าเรียนอ่านหาความรู้ให้ได้ธรรมที่แท้
๓. **โยนิโสมนสิการ** : ทำในใจโดยแยบคาย รู้จักคิดพิจารณาเหตุผลโดยถูกวิธี
๔. **ธัมมานุष्มปฏิบัติ** : ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม, ปฏิบัติธรรมถูกหลัก ให้ธรรมย่อยค้ำถ้อยแก่ธรรมใหญ่ สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของธรรมทั้งหลายที่สัมพันธ์กัน, ดำเนินชีวิตถูกต้องตามธรรม

อริยกันตศีล ต้องเป็นศีลที่ไม่มีที่สุด

เพื่อตรวจสอบตัวเองและผู้ที่ท่านเคารพ

ศรัทธา วัดกันที่ โสตาปัตติยงค์ธรรม
วิริยะ วัดกันที่ สัมมปปธาน
สติ วัดกันที่ สติปฏิฐาน

สติภาวนาปริบรูณ์ ในสติปัฏฐาน ๔ มองทั้งภายในและภายนอก ก็ไม่พ้นจาก กาย เวทนา จิต และธรรม

สติ

ตรวจสอบว่าเมื่อระลึกमाกระแสชีวิตภายใน ตั้งมั่นในกาย เวทนา จิต ธรรม ได้ตลอดหรือไม่ เห็นกายเป็นกาย ไม่ใช่สัตว์บุคคล พ่อแม่ปู่ตา ย่ายาย ไม่ใช่เห็นว่างาม ว่าเที่ยง ว่าเป็นสุข เป็นอตัตาตัวตน

เห็นกายเป็นกาย

เห็นกาย ในกายภายนอก เห็นสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเห็นกายเป็นกาย หรือไม่ เห็นต้นไม้ ตึกรามบ้านช่องเป็น ดิน น้ำ ไฟ ลม หรือไม่

นอกจากไม่เห็นกายในกายแล้วยังกำหนด ชัดเคื่อง ลุ่มหลงด้วย อย่างนี้ชื่อว่าสติปัฏฐานไม่เกิดขึ้น เห็นกายไหลไปเห็นเป็นอย่างอื่น

เห็นเวทนาเป็นเวทนา

เวทนาเกิดขึ้น ทั้งภายในและภายนอก เห็นเวทนาเป็นเวทนาหรือไม่ ต้องเห็นเวทนาเป็นเวทนาจริงๆ จึงจะเป็นสติปัฏฐาน เวลาเห็นเพื่อนทุกข์ใจ ต้องเห็น โทมนัสเวทนา ไม่ใช่เห็นว่าเพื่อนทุกข์ เป็นสัตว์บุคคล เวทนาแค่เวทนา ไม่ได้สำคัญเวทนาว่าเป็นเรา เป็นสัตว์ บุคคลอตัตาตัวตนของเรา

เห็นจิตเป็นจิต

เวลาโลกเห็นว่าเราโลก เวลาโกรธเห็นเราโกรธ เวลาหลงเราหลง เวลาทานกุศลศีลกุศลเกิด เห็นว่าเป็นเรา แบบนี้ไม่ใช่สติปัฏฐาน

เห็นธรรมะเป็นธรรม

เห็นเจตนาศีลเป็นเรา เราอยู่ในเจตนาศีล ศีลเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา แบบนี้ไม่ใช่สติปัฏฐาน เราไม่มีอยู่จริง ศีลมีอยู่จริง ศีลเป็นธรรมะที่มีเหตุปัจจัย เมื่อมีเหตุปัจจัยศีลก็เกิดขึ้น เมื่อหมดเหตุปัจจัยแล้วศีลก็ดับ

ศีลจึงไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ศีลเป็นธรรมะ เวลาศีลเกิดก็รู้ ศีลตัวไหนเกิดก็รู้ สติกำหนดได้ ปัญญาตรวจสอบชัด แยกองค์ประกอบของศีลได้ เป็นกุศลจิตดูพบาพ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ การรชกายที่เป็นรูปขันธ์ เห็นว่าผู้รักษาศีลก็ไม่มี ไม่เป็นอตัตาตัวตน เป็นแต่สภาวะธรรม เป็นธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐานชัด

ระลึกถึงทานกุศล เป็นสติปัญญาได้หรือไม่ เป็นสติปัญญาหมวดใด

สติปัญญาที่ระลึกถึงทานได้

เวลาระลึกถึงทานกุศล มีเจตนาทานเจตจำนงใจตั้งใจที่จะให้ เป็นนามธรรม

อโลภะทานัง มีความไม่โลภเป็นประธาน
อโทสะทานัง มีความไม่โกรธ ตัดมัจฉริยะ
อโมหะทานัง มีปัญญา

ถ้าระลึกถึงกลุ่มนามธรรม คือ เจตนา อโลภะ อโทสะ ปัญญา เป็นต้นเกิดขึ้นในกระแสชีวิต เหล่านี้เป็นนามธรรม เป็นสภาวะธรรม เป็นสังขารชั้นดี พิจารณากลุ่มสังขารชั้นดีที่เป็นธรรมานุปัสสนาสติปัญญา สังขารเหล่านี้จะเกิดขึ้นโดยปราศจากเวทนาไม่ได้ ปราศจากสัญญาชั้นดีไม่ได้ บรรดานามธรรมเหล่านี้มีวิญญูญาณชั้นดีเป็นประธาน และบรรดานามชั้นดีเหล่านี้ก็ต้องมีรูปชั้นดี เป็นปัจจัยแก่กันและกัน

ชั้นดี ๕ นั้นเองเป็นผู้ให้ทาน มีเจตนาเป็นต้น การมโนสิการถึงอุपाทานชั้นดีเหล่านี้เป็นธรรมานุปัสสนาสติปัญญา วัตถุทานทั้งหลายก็ประชุมลงมาสู่มหาภูตรูป และอุपाทายรูป เป็นดินน้ำไฟลม ผู้รับทานก็เป็นชั้นดี๕ กระแสชั้นดีเหล่านั้นเป็นผู้รับไม่ใช่สัตว์บุคคลอิตตาตัวตนใดๆ

เห็นความจริงอย่างนี้เป็นทิวฐิวิสูทธิ
เห็นเหตุปัจจัยของรูปธรรมและนามธรรมเหล่านี้
เป็นกังขาวิตรณวิสูทธิ เห็นปฏิจจสมุปบาท

ยกรูปนามขึ้นสู่ไตรลักษณ์เห็นความไม่เที่ยง เป็นทุกข์เป็นอนัตตา เป็นมัคคามัคคญาณทัสสนวิสูทธิ เพื่อเป็นปัจจัยในการแทงตลอดญาณทัสสนวิสูทธิ

ฉลาด ในสมมุติ แยกแยะสมมุติ พัฒนาสู่ปรมาัตถธรรม

ถ้าเห็นด้วยสัตว์ อตตตา บุคคล ไม่ใช่กุศลจิต ไม่ใช่ทิวฏฐิวิสุทธิ
การเห็นด้วยสัตว์บุคคล เป็นทิวฏฐิวิสุทธิ มาณะ ตัณหา
ฉันทะทานัง โทสะทานัง โมหะทานัง กุลังสทานัง
ไม่ได้เป็นอโลภทาน อโทสทาน อโมหทาน

กุศลไม่ได้เห็นด้วยความเป็นสัตว์บุคคล แต่เห็นตามความ
เป็นจริง เห็นกรรมและผลของกรรม
ความเข้าใจในกระแสชีวิต จึงจะเป็นทิวฏฐิวิสุทธิ

สมมุติกับปรมาัตถธรรม

ศีลระดับวินัยเป็นสมมุติ ศีลระดับธรรมเป็นปรมาัตถ์
เป็นสภาวะธรรม

การไปเห็นสัตว์บุคคล เข้าใจ รู้ว่าชื่ออะไร รู้ว่าเป็นหญิงชาย
แต่การเห็นแบบนั้นเป็นการเห็น โดยสมมุติ ไม่พอ
ปัญญาต้องชำแรก เห็นความจริงของกระแสชีวิต เห็นรูปธรรม
นามธรรม

ตัวอย่างการแยกแยะ

เจตนาทาน	เจตนาเป็นประธาน เป็นนามธรรม ในนั้นประกอบด้วยนามชั้น ๔
กระแสชีวิตของผู้ให้ทาน	ชั้น ๕ เป็นผู้ให้ทาน
กระแสชีวิตของผู้รับทาน	ชั้น ๕ เป็นผู้รับทาน
วัตถุทาน	ประกอบด้วยมหาภูตรูป ๔ คือดินน้ำไฟลม และอุปาทายรูป

รู้สมมุติ ฉลาด ในสมมุติ ชำแรกแยกแยะสมมุติว่าไม่มีอยู่จริง แต่รูปชั้น ๕
เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณมีอยู่จริง กระแสชีวิตของรูปธรรมและ
นามธรรมมีอยู่จริง เจตนาคือจิตที่คิดจะให้มียู่จริง วัตถุทานที่ประกอบด้วย
มหาภูตรูปและอุปาทายรูปมีอยู่จริง เป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน
การแยกแยะเห็นความจริงของชีวิตเรียกทิวฏฐิวิสุทธิ

ในอัตภาพนี้ที่เราฟังธรรม ได้เก็บไว้หมดแล้ว
ถ้าไม่แทงตลอด ในอัตภาพนี้ ธรรมะที่เราได้ฟังไม่หายไปไหนเลย
ยังฝังตามไปทุกอัตภาพ
วันใดที่สติสมบูรณ์ จะดึงข้อมูลเหล่านี้ไป และจะเป็นผู้ชาญฉลาด
แทงตลอดได้อย่างรวดเร็ว
ชาตินี้อาจจะมีกรรมขัดขวาง วิบากขัดขวาง กิเลสขัดขวาง
(กรรมวารณ วิปากวารณ กิเลสวารณ)